

HET BELEEFDE GEDICHT

POËZIEPAD IN HET KASTEELPARK VAN LOPPEM

Steenbrugsestraat 29, Loppem

15 juni 2022 - 15 september 2022

Zedelgem

HBC
HBC
HET BELEEFDE GENOT
HET BELEEFDE GENOT
VZW

Bezoek aan een verlaten château

Onder stof in stijl neergedaald
grootsheid in steen en hout.

Op de schouw tikte onvermoeibaar
een porseleinen klok
alsof er nooit een einde aan zou komen.

Pianoklanken verstierven
nu het deksel dicht.

Waart hier ergens nog een geest?
Waar plots al die heren naartoe
en de deftig geklede dames
ooit met zwier naar boven
langs een gedraaide trap
naar een hemelbed?

Maar ooit stond de tijd hier stil
alle bewoners als stof verwaaid
als op bevel gevlogen
naar graven van eeuwige rust.

Met een stempel
bezegel ik hun testament
van onbetaalbare omkeerbaarheid.

Maurits De Coen

De weg terug

Achter rijen hoge bomen
en bermen van wuivend gras
loop ik als vanouds verloren
in de tijd vooruit
elke dag wat ouder
en dichter bij wat vroeger was.

Leven een cirkel
naar de oorsprong terug
weer stenen helpen oprichten
in een raadselachtig veld
een kring om 't allereerst begin.

Maurits De Coen

Achterberg

**Volkomen open uit het Noorderlicht
boetseer je koudgeworden zuchten,
o gloei van marmerluchten
en eindloos wederkeren van de dodenwind.**

**Mijn avondland hervindt een tijd
in jou zijn oude klacht,
het alvermogen ligt gekiemd vannacht
te wachten op mijn eenzaamheid.**

Bart Madou

Mystiek

Ik heb je steeds mislukt.
Hoe meer ik je benader
je ogen tast, je lippen voed,
mij spiegel in je wezen,
in je gelaat mij zie,
mij tracht te zien:
je ontsnapt mij
laat een spoor
je komt, je gaat
dan duur je weer
de tijd van mijn verlangen .

Bart Madou

Lijftoets

Ooit kwamen wij in kennis, verkenden
elk plekje als een wonder.

Wilde studenten die elkaar frequenter
als leerstof verslonden.

Nu wij mekaar kennelijk kennen
tot in de voetregels van ons falen,
sluiten wij als letterknechten
alsmaar hoofdstukken af en balen.

Bladerend tover ik nog soms
mijn roversinstinct naar boven.
Wanneer geef jij je nog eens over?
Ik leg mijn vinger op je wond.

Spanning op de snijlijn
tussen honger en verzadiging.
Op een spiekbriefje geef mij
les in wat jij lekkerst vindt.

Patrick Vanhaelemeesch

Oerkreet

Liefst daal ik rugwaarts
af in woorden,
de lege letterhulzen nog net
gevangen op het vlies
van blote ogen.

Speleologisch speur ik
naar vergeten oorden
waar karakters warm voelen
en goud oplichten,
voorbij de onmacht
van de alchimist.

Als ik niet wist
dat Jij achterop bent verborgen
zo goed als middenin en morgen
– Jij Oerkreet op palimpsest
van alledaagse zinnen –
begreep ik nooit
de tekens vanbinnen.
Mijn heelal leek voltooid.

kleine wezenheden

waar nog paarden te horen zijn
gedempte hoeven
voorbij de puinvelden
stroomafwaarts van gebrande sienna
schilder ik mijn getaand pigment
de luwte van omber
mijn kraterlicht
brak gestamel
en onachtzaam blauw

wat eronder ligt
is wezenlijker
als een oud belegen gemis
een zachte vernieling

nauwelijks leesbaar ook
als een aangetaste avond
in de lente

als de ochtend
van een uitgeregende herfst

gehavend

klam

van ankerleed

in het troebele idioom

dat onder het water leeft

de kiel gehavend

het hakkelen van het zog

hoorbaar

tot aan de overkant

noodzeil gereven

alle hens van dek

einde

van de rede

wrakhout

wrak

houdt

stand

Guido Dobbelaere

Nature morte

Op koevoet langs een huizenrij,
kraken wat verborgen bleef.

Stilleven getralied: men
fladderde de kooien leeg,

knipte vlechtwerk van touwen
door, uit nevel van

gif een halsband geademd.
Rest de schim van wie verdween.

Gwij Mandelinck

Ouverture

De zucht van brieven onder
deuren: de wereld open.

Waterkranen hels gedraaid.
Zwemvliezen: kinderen in

de leer. Schoolslagen, priemgetallen.
Weer in het reine:

gouddraden uit de zon,
die losbol, gerold.

Gwij Mandelinck

Verwandeling

Zelf ontsponnen, het leven
Gedragen, geweven, het web
Door liefde, door groei
Van volkomen zingen
In klanken gebeiteld.

Het koren rijpt en 't vraagt om geur en hart.
De blote einder verwandelt
de droom van rood en warmte.
Het kind zoekt in de wereld.
Zijn wezen vermenigvuldigt de mooiste gedachten
Omarmt.
Voelt de weg lang en zacht
Het duurt...

De tijd vergrijst
Wijsheid verdiept en verhoogt
en kleurt de geest
Getaande tranen verwonderen tot zilver
Rust daalt in en vertedert
Vaders verweven, moeders dragen, honger stilt.
Alles vergroeit tot oneindige kringen vol glans.

Anna-M. Timmerman

Wens van aarde

**Als de zonne fluistert
en de nacht voorbij
de grens te slapen ligt
worden wensen geboren.**

**Dan telt het kind
geen klinkers in woorden.**

Het bestaat en is en wordt.

**Het geneest
de slordige wereld
van onzorgvuldigheid.**

**Het maakt het Onzichtbare nieuw
het straalt hemelgronden in.**

**De aardewens wordt zo vervuld
van waarheid, goedheid en schoonheid.**

visioen

**tussen spuitjes en infuus
van serum en morfine
ontwaar ik aarzelend
mijn laatste lief
ik klappertand van angst
en van verlangen
dag dood
ga zitten op mijn bed
verjaag demonen
dubieuze spoken
en als je wilt
omhels mij
met je knappe knoken
zal mijn dwaze ziel
nog één luguber liedje zingen
trek mijn klamme kleren uit
en laat het feest beginnen
zalig in je armen
eindeloos passieloos
beminnen**

nietig

wie of wat ben ik?
een kleine prul
in het heelal
een minieme nul
in het getal
van de oneindigheid
verwaarloosbaar
geen benul
van macht en kracht
van goden en demonen
maar
zoekend naar de zin
van mijn bestaan
nietig
in de eeuwigheid
hier even mogen zijn
vaak oeverloos gelukkig
en voldaan
soms vol pijn en droefenis
in het gemis
van wie mij dierbaar is
wie of wat ben ik?
geen antwoord op mijn vragen
dromen
van een stille overgave

Dank aan

- * De dichters
- * Dienst Erfgoed West-Vlaanderen
- * Stichting Van Caloen Loppem
- * Cultuurdienst Gemeente Zedelgem
- * Technische Dienst Gemeente Zedelgem
- * Bestuursleden Het Beleefde Genot vzw

Het Beleefde Genot vzw
Doornlaan 8, 8210 Zedelgem
0498.73.58.73
hetbeleefdegenot.be
info@hetbeleefdegenot.be

HET BELEEFDE GEDICHT